

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LVI (50)
Štev. (Nº) 26

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
3 de julio - 3. julija 1997

MARJAN LOBODA

Rasti iz živega spomina

Govor v Kočevskem rogu, 22. junija 1997

Pred 52 leti se je v Evropi in naši dragi Sloveniji podiral totalitarni nacizem, za njim pa se je kot zver priplazil njegov starejši brat, brezbožni komunizem. Ko je polovica Evrope slavila osvobodjenje, se je nad ostalo polovico, v katero je padla tudi Slovenija, spustila železna zavesa. Slovenija, sovjetska bodeš ti, so odločile prodane duše, ki so se pod krinko Osvobodilne fronte in v senci ruskih tankov zavihale na oblast in pokazale svoj pravi obraz. Tiste dni so v Sloveniji namesto prazničnih zastav bile množice črnih rut na glavah tisočih mater in žena, ki so objokovale smrt svojih sinov in mož. Slovenska zemlja se je namesto za praznične mlaje na široko odpirala za množične grobove svojih najboljših sinov in hčera. Palme mučeništva so se bohotno razrasle po vsej Sloveniji.

Lenin, po katerega naukih se je dvignila v boj Komunistična partija Slovenije pod krinko Narodno-osvobodilne fronte, je zapisal: „S sistematičnim nasiljem, v katerem je vsaka prekinitve medčloveških odnosov, vsaka izdaja in vsaka laž dovoljena, bomo mi ponižali človeštvo na najbolj bedno stanje - tako bo voljna pristati na našo neomejeno oblast. Organizirali bomo sodrigo in kriminalce in z njihovo pomočjo uničili idiotsko meščansko družbo. S totalnim uničenjem vodilnega razreda v družbi ne bo več nobene ovire na poti do naše končne zmage.“

Po takih in podobnih načelih se je v Sloveniji že 1941 pričela revolucija. Njeno orožje in orodje je bilo: laž, prevara in umor. Povsod, kjer so bili na vladi komunisti, se za njimi odkrivajo množični grobovi. To je njihova žalostna zapuščina širom sveta: Rusija, Vietnam, Kambodža, Kuba, Slovenija. Same solze in kri.

Ko se je nasilni okupaciji pridružila še boljševiška borba za oblast, je stiska ljudi postala neznosna. Ljubljanski škof Gregorij Rožman je v tistih strašnih dneh jasno spregovoril: „...Danes čujem govoriti tudi sicer resne ljudi, da umor ni več zločin, ampak junaško dejanje... Proti temu mnenju stoji božje razodetje: Umor je in ostane v nebo vpjioč greh. Temu grehu se pridružuje še drugi, ko se skuša z lažjo omadeževati svetla čast mučencev...“

Tu v Kočevskem rogu se je izvršila masovna likvidacija, že prej politično načrtovana in pripravljena. Vodstvo Komunistične partije Slovenije je to pripravilo, ukazalo in izvedlo. Njegova je krivda. Nikdar v zgodovini slovenski človek ni stal pred takim množičnim grobiščem svojih sinov in hčera, še manj pa pobitih od lastnih bratov. Ta zločin genocida, dolga desetletja skrivan in zamolčan, še danes ni raziskan in obsojen. Slovenska država ima po šestih letih demokracije pred narodom in zgodovino težak dolg: Ni izpolnila dolžnosti, ki jo ima, da ugotovi resnico o tem in zadosti pravici. To je funkcija in dolžnost vsake demokracije in pravne države, ki hoče biti tega imena vredna. Brez tega tako potrebna narodna sprava ni mogoča!

Laž je bila in je prvo in glavno orožje komunizma. Preplavila nas je. V njej se gibljemo ko v zraku, povsod okoli nas je, v

nas vdira iz časopisov, radia, televizije. V šolah jo vsrkavajo naši otroci, postali smo že neobčutiljivi zanjo. Hodimo mimo spomenikov in obeležij, ki ne proslavljajo resnice, beremo članke, poslušamo nagovore in že nimamo več občutka, kaj je res, kaj ne. Veliki ruski oporečnik, Nobelov nagrajenec Aleksander Solženicin je nakazal pot, kako priti iz tega žalostnega stanja: „Nasilje se lahko vzdržuje samo z lažjo in laž potrebuje za svoj obstoj nasilje. Vklene nas v svoje klešče in zahteva od nas, da se ji podamo. Tu je naša priložnost, katere se premalo zavedamo. Naš osebni odpor laži. Naj laže vse okoli mene, naj laž obvlada vse pore družbe, a ne po meni! Tu imamo priložnost presekat začarani krog nasilja in laži. Če se ljudje odpovemo laži, ta izgine. Laž je kakor kuga, razvija se le na ljudeh. Sklenimo, da v nobeni, tudi najmanjši in navidezno nepomembni reči ne bomo sodelovali z lažjo. Ne bomo ne pisali ne govorili ničesar, o čemer nismo prepričani, da ni res. Ne bomo brali časopisa, ne poslušali radia, ne gledali televizije, ki laže. Ne bomo ploskali nobenemu govorniku, ki ne govori resnice. Ne bomo oddali svojega glasu nobenemu politiku, ki laže. Ta pot ne bo lahka, a je edina. Ne glejmo okoli sebe, koliko nas je, ki tako mislimo! Začnimo pri sebi in spremeni bomo svojo ljubo domovino!“ Resnica je samo ena, vsak jo je dolžan iskati in spoštovati. Samo tako se bomo osvobodili tiranije laži.

Slovenski narod danes preživlja najnevarnejšo krizo v svoji tisočletni zgodovini. Stiskali so ga tuji gospodarji, pobijali Turki, krvavel je za tuje interese v vseh mogočih vojskah, a je obstal, ker je ljubil življenje. Iz zdravih, številnih družin je črpal moč in ključeval vsem tem ujмам. Danes pa je nastavljena smrtonosna sekira na same korenine naroda, za katerega se zdi, da je ljubezen do življenja zamenjal z

Nad. na 2. str.

Peterle je ostal predsednik SKD

V soboto, 28. junija je v Novem mestu potekal 5. kongres SKD, ki je bil v glavnem sklican zaradi kritičnih pogledov na vodstvo. Na njem je na novih volitvah, ki so obsegale vse strankine organe, zmagal doseđani predsednik Lojze Peterle z veliko večino. Dobil je 94 glasov, njegov nasprotnik Primož Bulc pa 47.

Več prihodnjic.

TD

MIHAELA LOGAR, DRŽAVNA SEKRETARKA ZA SLOVENCE PO SVETU

Pred tednom je postala nova državna sekretarka za Slovence po svetu Mihaela Logar, članica SLS in bivša poslanka. V prihodnji številki našega lista bomo priobčili pogovor, ki ga je z njo imel naš glavni urednik Tine Debeljak.

Počastitev žrtev komunistične revolucije

V nedeljo, 22. junija je po enem tednu skoraj nenehnega dežja posijalo sonce na Slovenijo. To je tudi pripomoglo, da se je izredno velika množica (okoli 10.000 - Delo citira le 7.000) ljudi zbrala na kraju največjega zločina v slovenski zgodovini in obnem kraju svetega krščanskega mučeništva ob breznu Pod Krenom v Kočevskem rogu.

Kočevski župnik Marjan Lampret je pred začetkom prireditve z jasnimi besedami spomnil navzoče na svetost kraja, na katerem se nahajamo, na dolžnost pričevanja o pobitih sestrah in bratih in na krščansko dolžnost moliti za njihov večni pokoj.

Ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode je za tem ob somaševanju čez 40 duhovnikov, med katerimi je bil tudi prelat Jože Guštin iz Argentine, daroval spominsko sv. mašo. V pridigi je jasno in odločno govoril o zablodah in krivicah, ki jih povzročil človek, ko hoče mimo in proti božji postavi urediti svet po svojih blodnih zamislih, kot so to v 20. stoletju poskušali pristaši nacizma, fašizma in komunizma. Slovenski narod je v teh blaznih poskusih utrpel strašno duhovno in materialno škodo.

Po maši, med katero je prepeval mešani pevski zbor Anton Foerster, ki ga vodi mag. Jože Trošt, je sledila počastitvena akademija. Med njo so bili na častni tribuni metropolit dr. France Rode, predsednik Državnega zbora dr. Janez Podobnik, državni tožilec dr. Anton Drobnič, predsednik SKD prof. Lojze Peterle, urednik Družine dr. Janez Grič, predsednik Nove slovenske zaveze dr. Tine Velikonja kakor tudi vsi duhovniki somaševalci.

Najprej je mladi Luka Kunaver zelo občuteno podal odlomek iz pesnitve dr. Tineta Debeljaka črna maša za pobite Slo-

vence: *In Tempore Illo*. Zbor je nato zapel dve skladbi iz Rekvijema mag. Jožeta Trošta: *Requiem aeternam dona eis, Domine* ter *Hostias et praeces tibi, Domine, laudis offeremus*.

Peter Sušnik, član mestnega sveta Ljubljane, je imel globok nagovor, namenjen predvsem mladim, katerih je bilo presenetljivo veliko med udeleženci, pod naslovom: *Kočevski rog - opomin prihodnjim rodovom*. Za tem je pevec iz Argentine Matej Debevec občuteno zapel *Epitaf*, besedilo Stanka Majcna, ki ga je uglasbil Damjan Močnik. Lara Taufer je podala pesem Stanka Majcna *Kol*, ki je privabila marsikatero solzo na oči, pevka Marta Močnik pa je občuteno zapela koroško narodno *Pojdam pa u Rute*.

Slavnostni govor je imel Marjan Loboda iz Argentine z naslovom *Rasti iz živega spomina*. Govor objavljamo posebej. Izzval je spontan aplavz, čeprav so prireditelji opozorili, da se posameznim točkam ne ploska. Zatem je zbor zapel skladbo Jožeta Trošta: *Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo* ter *Moja domovina* (Alojzij Mav, priredil Jože Trošt). Za konec te lepe spominske proslave so vsi navzoči zapeli prelepo domobransko *Oče, mati, bratje in sestre...* Pesem se je kakor molitev dvigala med visokim drevjem k Bogu in kot počastitev legala po breznihi, kjer počivajo naši domobranci in druge žrtve komunistične zablode.

Po končani prireditvi so se mnogi podali na pietetni obisk brezna, kjer počivajo žrtve, in pomolili za njihov pokoj. Prelep je bil pogled na velike, sive skale, na katerih je gorelo na stotine lučk mrtvim junakom v spomin. Bogu hvala, da nam vsaj spomina niso uspeli ubiti in ob tem lahko upamo na narodovo vstajenje.

ML

Zasedanje Svetovnega slovenskega kongresa

20. in 21. junija t.l. je bilo v Mariboru III. Zasedanje svetovnega slovenskega kongresa. V lepi kazinski dvorani Narodnega gledališča so se zbrali zastopniki-delegati naslednjih konferenc SSK: Argentina, Avstralija, Avstrija, Bosna in Hercegovina, Kanada, Koroška, Nemčija, Slovenija, Švica, Velika Britanija in Združene države Severne Amerike. Konferenco za Argentino so zastopali delegati Božidar Fink, Marjan Loboda (kateremu sta dala pooblastili Janez G. Jelenc in Franci Korošec) in poslanec Marjan Schiffrer.

Zasedanje je pričel predsednik SSK dr. Jože Bernik. Nato so navzoči izvolili delovno predsedstvo, ki je prevzelo vodstvo zasedanja, in več komisij kot verifikacijsko, za statut, za program, za priporočila, za finance in za volitve. Delegati iz Argentine so delovali: Božidar Fink kot član komisije za statut, Marjan Loboda kot predsednik delovnega predsedstva in poslanec Marjan Schiffrer kot član komisije za priporočila.

V petek zvečer je bila v kazinski dvorani Narodnega gledališča na čast delegatom SSK odlično pripravljena akademija s sode-

lovanjem pevskih in glasbenih umetnikov. Akademije so se poleg delegatov udeležili še nekateri odlični gostje kot predsednik SDS in poslanec Janez Janša, poslanka DZ dr. Marjana Kragelj-Zbačnik, župan mesta Kranja inž. Vitomir Gros, rektor Univerze v Mariboru dr. Ludvik Toplak, pisatelj in dobitnik Prešernove nagrade Zorko Simič in drugi.

V soboto, 21. junija so delovne komisije podale svoja poročila. Sprejet je bil dopolnjen statut SSK in več resolucij, med katerimi je zlasti pomembna resolucija o narodni spravi, o kateri je bilo največ debate in so bili nazadnje izglasovani trije predlogi, ki si sicer med seboj ne nasprotujejo, imajo pa toliko različne poglede, da jih še ni bilo mogoče združiti v eno samo izjavo. Pomembne so resolucije o odnosu države Slovenije do Slovencev v zamejstvu in po svetu, o volilnem zakonu, o ustanovitvi Doma za Slovence po svetu in zamejstvu, o vključevanju Slovenije v NATO in EZ in poziv slovenski politični javnosti v zvezi z državnimi volitvami v oktobru t.l.

Nad. na 2. str.

Rasti iz živega spomina

Nad. s 1. str.

oboževanjem smrti. Polstoletna oblast pogubnega komunizma, ki nosi v sebi kal smrti in je v bistvu pokvarjen, je doprinesla svoje.

Pa nas ni treba biti strah za ta narod! Bo se rešil, ker je bil odkupljen s potoki mučeniške krvi. Ko je marca 1942 po nalogu Osvobodilne fronte bil sredi Ljubljane zahrbtno ubiti katoliški akademik Jaroslav Kikelj, je škof Rožman na njegovem pogrebu z neomajno vero dvignil oči k Bogu in vzdiknil: „Zahvaljen bodi Gospod za prvega mučenca, ki si ga blagovolil dati naši Katoliški akciji, ker si nam s tem dal poroštvo blagoslovljenega uspeha.“

Ko so partizani na velikonočno jutro 1945 iz zasede ubili mladega domobranca Alfonza Malavašiča iz Št. Jošta nad Vrhniko, so mu njegovi sorodniki - domobranci v svojem glasilu napisali takle nekrolog: „Vemo, kako je pred Bogom dragocena smrt njegovih pravičnih. Zato se dviga ob tej smrti h Gospodu prošnja, naj kri nedolžnih skoraj odvrne od našega naroda jezo božjo. Ti pa se nas vedno spominjaj in nas podpiraj v naši borbi za srečnejšo bodočnost. Moli pri Bogu za nas, ki smo še ostali tu in žalujemo za Teboj, pa tudi za tiste, ki so Te ubili, da bi že enkrat prenehali s svojo nespametjo.“

To je verna slika naših fantov - domobrancev: V vsej svoji moči, z orožjem v roki, ko bi lahko trdo odgovorili na ta zahrbtnen napad, ne govore o maščevanju, ampak prosijo Boga, naj odvrne jezo božjo od našega naroda. To so bili naši verni, krščanski, pošteni možje in fantje. To je bil rod, ki je ljubil življenje. V teh jamah ležijo po trije, štiri ali več bratov skupaj. To so bili sadovi naših zdravih družin. Ob jamah, kamor so jih metali, so za njimi ostali kupi rožnih vencev in svetinjc. Priče, ki so se rešile iz jam, vse pričajo, da so umirajoči prosili Boga, naj odpusti morilcem. Ni bilo slišati kletve in groženj nad ubijalce. To sta mi osebno izpričala rešenca iz tega brezna, Dejak in Kozina. Če je bila na slovenskem domobranstvu spriči človeške nepopolnosti kakšna senca, je bila ta tisočkrat

izmita z njihovo mučeniško krvjo.

Ti mučenci so naši priprošnjiki pri Bogu. Priporočajmo se jim v vsakdanjih težavah, prosimo jih predvsem poguma in vztrajnosti v dobrem. Ko romamo leto za letom na ta kraj strašnega zločina, pa tudi kraj pravega krščanskega mučeništva, odprimo svoja srca za vero, upanje in ljubezen, ki so jo oni imeli v junaški meri. Ko smo po božji volji preživeli, nam je naložena dolžnost pričevanja o njihovi resnični podobi, ker oni, ki so jim vzeli življenje, in njihovi nasledniki še vedno mažejo njihovo čast in svet spomin z lažmi.

Danes sicer ni več čas ubijanja teles, je pa še vedno čas ubijanja človeka. Če drugače ne s tem, da mu skušajo ubiti spomin. Zato nam govore včerajšnji revolucionarji in njihovi potomci: Glejmo samo naprej, pozabimo preteklost! Če pa že ne morejo preteklosti zamolčati, pa o njej trosijo laži. Toda brez spomina ni življenja. In če v nas ubijejo spomin, bo to pomenilo, da niso pobili samo deset tisoč teh, ko tukaj pod nami počivajo, ampak tudi nas. Zato še daleč ni prišel čas, ki bi mi smeli reči: Pričali smo, svojo nalogo smo opravili. Še naprej bo treba pričati, govoriti. Kakor smo pred več kot petdesetimi leti mi, tedaj otroci, od svojih staršev slišali resnico o revoluciji in samoobrambi, tako smo jo dolžni predati sinovom in ti naslednjim rodovom, vse doklej se ne bo reklo: če že resnica na zunaj ni zmagala, utišati je niso mogli. Resnice ne bodo ubili! Nikdar!

Kri mučencev je seme novih kristjanov. Iz grobov klije novo življenje. Ne laž, resnica nas bo osvobodila! Kraljestvo laži je nezmožno življenje. Vlada laži je vlada nič in to rodi le praznino in smrt.

Naj na tem svetem kraju, posvečenem z mučeniško smrtjo naših najboljših mož in fantov, žena in deklet, vzkipi k Vsemogočnemu prošnja, ki je tolikokrat donela iz njihovih mladih grl: „Naj čuje nas presveti Bog in zemlje krog! Naj trobojnice svobodno vihrajo, duše hvalnice radostno igrajo; mir deželi naše geslo je! Saj sinovi smo Slovenije, naše lepe, slavne matere; v slogi bratski hvali naj Boga, vsa Slovenija!“

Zasedanje SSK

Nad. s 1. str.

Delegati so tudi izvolili nov odbor SSK, ki bo naslednja tri leta vodil ustanovo. Izid tajnih volitev je bil naslednji: dr. Jože Bernik, ZDA - predsednik; dr. Boris Pleskovič, ZDA - prvi podpredsednik; dr. Janez Dular, Slovenija - podpredsednik za Slovenijo in zamejstvo; inž. Feliks Tavčar, Nemčija - podpredsednik za Evropo; Marjan Loboda, Argentina - podpredsednik za čezmorske dežele; dr. Andrej Bajuk, Francija - predsednik finančnega odbora; mag. Lojze Dolinar, Koroška - dodatni član Upravnega odbora. Člani nadzornega odbora so: Danijel Malenšek, Slovenija; Hugo Šekoranja, Slovenija; Jurij Terseglav, Nemčija. Namestnika nadzornega odbora: Cvetko Falež, Avstralija; Jože Springer, Bosna in Hercegovina. Častno razsodišče: Marija Kržič, Slovenija; mag. Vinko Vodopivec, Slovenija; Franci Feltrin, Slovenija. Namestnika: Justina Repina Lopič, Nemčija in Božidar Fink, Argentina.

Dr. Boris Pleskovič je pripravil zelo zanimiv in dokumentiran pogled na slovensko ekonomsko situacijo z vidika mednarodnega finančnega vrha.

Delegacija SSK je položila venec pred spomenik generala Rudolfa Maistra in počastila spomin škofa Antona Martina Slomška.

Delegati so sprejeli sklep, da je za naslednja tri leta sedež kongresa v Washing-

tonu DC, ZDA, upravne pisarne pa v Ljubljani.

Zasedanje SSK se je odlikovalo po izrednem prijateljskem vzdušju, kvalitetni debati in demokratičnemu sprejemanju včasih si tudi nasprotujočih mnenj.

Marjan Loboda

Dr. Štefan Falež veleposlanik malteškega reda

Veliki mojster suverena malteškega viteškega reda Andrew Berti je imenoval dr. Štefana Faleža za izrednega in pooblaščenega veleposlanika reda pri Svetem sedežu.

Papež Janez Pavel II je v posebni avdienci sprejel dr. Štefana Faleža, ki je s 1. junijem končal svoj mandat kot slovenski veleposlanik pri Svetem sedežu.

Dr. Falež se je v pogovoru zahvalil Svetem očetu za veliko razumevanje, ki ga je izkazoval Sloveniji pred njeno osamosvojitvijo, še posebej pa v obdobju njenih prizadevanj za mednarodno priznanje. Kot je znano, je Vatikan prvi priznal Slovenijo, 13. januarja 1992, dva dni pred priznanjem držav EZ.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Končno je prišlo tako do spremembe v vladi, kakor do nove pomiritve med predsednikom in guvernerjem. Vendar se s tem panorama domače politike ni mnogo spremenila. Zaznati je, da vozimo nenehno po istih kolesnicah, ki so tipična že vsa ta leta menemistične vlade.

PRAVO IN PRAVICA

Predsednik se niti ni vrnil s potovanja v Združene države Amerike, ko je že ves svet vedel, da je pravosodnemu ministru odbila zadnja ura. Njegov položaj ni bil več vzdržljiv. In Menem, ki ga je najprej trdovratno branil, je spoznal, da bi bila cena obrambe vendar previsoka.

Elias Jassan je sam podal ostavko in predsednik mu jo je takoj po povratku iz ZDA sprejel. In tedaj je bilo tudi že znano ime namestnika: dotodanji poslanik na severu, Granillo Ocampo. Takoj po njegovem imenovanju se je pričela polemika, če je bila izbira najboljša. Na splošno so politični opazovalci mislili, da bi bila najboljša izbira kake neosporavane osebnosti, ki bi imela zlasti visok osebni prestiž ter bi bila sprejemljiva tako za vlado kot za opozicijo. Tako vsaj bi narekovali temeljni politični učbeniki. Zlasti še potem, ko je visok funkcionar iz Washingtona zatrdil, da je dandanes v Argentini pravosodni minister važnejša oseba kot pa gospodarski.

Ni to ravno primer novega ministra. Granillo Ocampo slovi le po svoji privrženosti predsedniku Menemu. Pred kratkim še kot poslanik v Washingtonu je izjavil, da bi bil predsednik Menem „še vedno najboljši predsedniški kandidat“ za Združene države. A v tej zadevi notranjih preprirov v peronizmu je tudi jasno, da če Menem ne bo mogel znova kandidirati, bo Granillo Ocampo trdno podprl Duhaldeja.

Kar pa se tiče navzven, je njegova osebnost precej polemična. V spominu mnogih je še njegovo delo, ko je kot pravni in tehnični državni tajnik pisal besedilo večine osporavanih dekretov, s katerimi je Menem naravnost diktatorialno v tistih časih vodil državo. A ne samo to; v letu 1990 je enostavno predlagal, spriči težav, ki jih je predsednik imel v Parlamentu, naj bi enostavno razpustili kongres in naj bi predsednik avtokratsko vodil državo, kar je proti vsem temeljnim določbam argentinske ustave. Ta mož je sedaj pravosodni minister. Očividno je Menem namenjen še naprej na odkrito borbo proti opoziciji in verjetno res upa na prepričljivo zmago na oktobrskih parlamentarnih volitvah. Tako je namreč tudi napovedal ta teden, ko je zatrdil da bo peronizem „pobral 45 ali 43 % glasov“, s čimer naj bi si zagotovil še naprej nemoteno delo v kongresu.

KJE JE OPOZICIJA?

In pravimo „naj bi si zagotovil“, ker je dejansko probleme vlade v parlamentu pripisati sami vladni stranki prej kot pa opoziciji. Zato tudi zveni v prazno predsednikova grožnja, češ, da bo „vladal z dekreti“, če bi peronizem po volitvah izgubil parlamentarno večino. Poleg tega, da so take grožnje izredno protiustavne, nimajo niti politične podlage.

Bolj realen je poizkus pomiritve med predsednikom in guvernerjem province Buenos Aires, Duhaldejem, ko sta se preteklo nedeljo sestala skupno z ministri, da nekoliko uredita svoje zadeve. Očividno Menem potrebuje vedno kakega nasprotnika. Prej je bil gospodarski minister Cavallo, s katerim so tekli nenehni spori in prav tako nenehna zblíževanja.

Sedaj se z guvernerjem dogaja nekaj podobnega. Premirje v tej nenehni vojni pride le, kadar od zunaj pridejo zaskrbljeni glasovi, češ, v takem stanju ne bo več investicij, ne bo dotoka fondov.

Seveda je bilo pomirjevalne poteze zaznati že med tednom. Duhaldejevi poslanci so v parlamentu podprli koordinacijskega ministra Rodrigueza, ki ga je opozicija napadala zaradi sestanka z Yabranciom. Sploh je prišlo do nekoliko boljšega razmerja med vodstvom poslanskega peronističnega kluba in buenosaireskimi poslanci, ki so dotlej z izredno kadrovske disciplino blokirali vsako vladno iniciativo. To je bil vse-kakor Duhaldejev odgovor na Menemove trditve, da je oblast v Buenos Airesu ne pa v La Plati, provincijski prestolnici, kjer ima Duhalde svoj „bunker“.

Ni bila pa tako pomirljiva trditev buenosaireskega podguvernerja. Ob priliki sprejema Yabrana v vladni palači, medtem ko je vsa opozicija uprizorila protestno „trobljenje“, je Romá zatrdil, da „če bi se nahajal v Buenos Airesu, bi tudi jaz trobil“. Ker je verjetno, da te izjave ni podal brez vednosti guvernerja (ta ga potem tudi javno ni na to opozoril), je treba pač sklepati, da tudi Duhalde uprizarja neko dvojno igro, ki mu jo narekuje politični oportunistem.

Prav ta teden je doživel nov uspeh, ko so bile notranje volitve za kandidatne liste v provincijskem peronizmu. Ne le, da je njegova žena zmagala praktično s 95% glasov, marveč zlasti, ker se je glasovanja udeležilo kar 700.000 volilcev. To število je treba primerjati z boro peščico, ki se je udeležila peronističnih volitev v prestolnici.

ZNOVA FLEKSIBILIZACIJA

Mera težav za vlado nikdar ni polna. Ta teden lahko zabeležimo zaplet s podjetniki, ki so se prav razjarili, ko so zvedeli, da je vlada sklenila pogodbo s sindikalisti, ki temeljito spremeni prvotne načrte o delavski fleksibilizaciji.

Spomnimo se, da je vlada že pripravila zakonski osnutek o tej zadevi, ki je tedaj razkačil sindikaliste. A sedaj so volitve vedno bolj blizu in predsednik se zaveda, da sindikati pomenijo glasove. Teh pa ni zametavati, zlasti ne v sedanjem stanju. In ker Menem ocenjuje (kakor je svoj čas dejal Duhalde), da „establishment“ ne zmaguje na volitvah, je sklenil sporazum, ki je razveselil sindikate a razkačil podjetja.

Končno je predsednik kar ukazal, naj se podjetniki in sindikalisti sami sporazumejo in jim je dal za to rok desetih dni. A kaj težko je, da bi med njimi prišlo do kakega sporazuma. Zlasti je ena izmed točk, kjer položaju ni rešitve. To je tista o pogajanjih za plače. Sindikalisti hočejo, da naj bodo pogajanja enotna, veljavna za vso državo in vsa podjetja določene stroke. Podjetniki pa vztrajajo na stališču, da naj se pogajanja vodijo v vsakem podjetju posamezno in naj se plače določijo po gospodarski in finančni moči podjetja, ne pa po tem kako določijo narodno vodstvo. Potem je še nekaj drugih nasprotij, med katerimi ni na zadnjem mestu zadeva organizacij za socialno skrbstvo, kjer sindikalisti branijo zaključenost lastnih organizacij; podjetniki pa vztrajajo, naj bo trg odprt in naj imajo dostop sploh vse privatne zdravstvene organizacije, tako imenovane „prepagas“. Tudi tu ni izgleda za kako skupno točko.

Na gospodarskem področju je ta teden prišlo do nove prodaje domače banke. V kanadske roke Nove Skotije je prišla argentinska Banco de Quilmes. To je že deveta slična ustanova, ki jo je pokupil tuji kapital. Prav tako je prišlo v tuje roke velepodjetje Oleaginosa Moreno iz Bahta Blanca, ki je bilo vodilno podjetje oljne industrije, na čelu izvoza... in ki je lansko leto fakturiralo kar v višini 740 milijonov dolarjev. To je kupila skupina švicarskih kapitalov. Na mestu je vprašanje, kaj nam bo še ostalo. In zlasti kakšne direktne ali indirektno ugodnosti bo od tega imelo delovno ljudstvo. To pa ni enostavno vprašanje.

PRAZNIK SLOVENSKE DRŽAVNOSTI V SLOVENSKI HIŠI

TONE MIZERIT

Praznovanje - Ne veseljačenje

Slavnosti govornik Tone Mizerit.

Zgodovinar Erich Hosbawn je pred kratkim zatrdil: „Na splošno je bil v tem stoletju pesimizem precej realistično zadržanje“. Nekaj takega bi smeli trditi tudi za slovensko zgodovino dvajsetega stoletja. A če jo gledamo v smislu ravnotežja struj in dogodkov, je bilo skoraj nujno, da smo prav v tem stoletju po tolikih tragedijah in žrtvah vojne in revolucije, po desetletjih komunističnega jarma, po trudu težkega izgnanstva, prejeli nagrado in zadoščanje laštne države. Na mestu pa je vprašanje, kaj moramo še doprinesiti, da bo ta država pravna zgradba, ki bo resnično varovala slovenski narod in njegovo usodo. Dokler ne pride do tega bodimo realisti, to je, vztrajajmo na položajih, na straži. In ne rečem, da bodimo pesimisti, ker pesimizem ni krščansko zadržanje; mi pa pojmujeemo krščanstvo kot bistveni del slovenstva.

Danes smo se zbrali, da proslavimo dan slovenske državnosti. Ob tem lahko zavzamemo dvoje različnih stališč: ali izrabimo priliko, da pregledamo storjeno, se veselimo ob doseženem, a obenem začrtamo delo za naprej - to je praznovanje; ali pa nazdravimo, trčimo s čašami in se potem brezskrbno razidemo - to pa bi bilo veseljačenje. Dolžnost zahteva prvo.

Ko je prišlo do slovenske državnosti, medtem ko je bila na oblasti še Demosova vlada, so se med nami mnogi spraševali, kakšno naj bi sedaj bilo naše poslanstvo. Morda so se bali, da bi emigracija izgubila svoj ideološki smisel, to je tisto gonilno silo, ki nas je skozi 45 let držala pokonci in nam narekovala smer in žrtve. Prazen strah! Če danes le količkaj resno analiziramo položaj v domovini, bomo hitro spoznali, da se delo slovenske politične emigracije nikakor ni končalo. Nekoliko spremenjeno stopa v novo obdobje.

Pred tedni je v SVOBODNI SLOVENIJI dr. Jože Rant zapisal, da „bi smeli na nek način trditi, da SPE še obstaja“. Soglašam, a šel bi nekoliko dalje: slovenska politična emigracija mora obstajati. Morda bi kazalo poiskati drugačno ime, spremeniti naziv, dobiti bolj sodobno oznako; a stvarnost je ista in mora obstati.

Morda se bo v domovini kdo zdrzil: kaj ti ljudje še zahtevajo? Svobodno prihajajo in odhajajo, dobili so državljanstvo, imajo volilno pravico, imajo potne liste, imajo mesto podpredsednika v eni izmed

pomladnih strank, po uvidevnosti iste stranke imajo svoje poslanca v slovenskem parlamentu, prejemaajo celo denarne podpore... Kaj še hočejo?

Hočemo do konca izpeljati svoje zgodovinsko poslanstvo. Tisto poslanstvo s katerim smo mi, naši očetje in tudi že naši dedje stopali v svet. Tisto poslanstvo s katerim smo se izkravali na vseh obalah sveta. V imenu katerega smo ustvarjali svoje organizacije, ustanovljali šole, gradili domove in tiskali knjige in časopise, prepevali, umetniško upodabljali, nastopali na odrih, se športno udeleževali... Zato pa dokler je slovenski narod v nevarnosti, dokler sile kontinuitete in enumja ogrožajo demokracijo, moramo biti mi tisti glas, ki brez strahu svari, obtožuje, zahteva. Dokler ne bodo priznani in kaznovani medvojni in povojni zločini komunizma, dokler ne bo vrnjena čast in postavljen

spomenik našim žrtvam, dokler v Sloveniji ne bo svobode izražanja, svobode tiska, svobode vere, vse dotlej naše poslanstvo ne bo dopolnjeno. Kajti ni svobode izražanja, če je ljudi še vedno strah prosto govoriti. Medtem pa vladajoča kontinuiteta stori vse, da se ta strah ohrani. Ni svobode tiska, če so mediji v rokah leve, pomladanske stranke pa nimajo ne sredstev niti kadrov. Ni svobode vere, če absolventi teološke fakultete nimajo mesta v šolah, etiko pa smejo učiti le bivši člani partije. In še bi lahko naštevali, a bilo bi predolgo.

In mi? Kako bomo znali odgovarjati na nove izzive? Kako na nove situacije, ki se pojavljajo tudi med nami? Dovolite mi par misli kot skromno politično analizo popolnoma osebnega značaja o dveh pojavih, ki jih lahko zaznavamo.

Prvi. Na nek način doživljamo zrelostni razvoj. Z demokratizacijo Slovenije je prišla strankarska pluralizacija tudi med nas. Dobrodošla! En primer: pred tedni je bilo zborovanje članov in somišljenikov Socialdemokratske stranke in so izvolili tudi svoj regijski odbor. Razveseljivo in hvale vredno dejstvo. Sploh bi vse skupine pomladi morale imeti v emigraciji svoje odseke, ki bi bili zaledje in opora strankam v domovini, da bi pojasnevali, osvetljevali, pomagali. Ne gre za to, da bi hoteli komu soliti pamet. Za to nismo poklicani ne usposobljeni. Gre za to, da „smo na razpolago“. Le budni moramo biti, da nas strankarska pluralizacija ne zapelje v kakšno škodljivo tekmovanje; da ne bi demokracija dosegla tega, česar niso zmogla desetletja diktature: da bi nas ločili.

Drug pojav. Prej sem omenil denarno podporo, ki jo lahko prejemo iz domovine. Ta mora biti splošna, javna, odkrita in zlasti brezpogojna. Da nas ne bi kaka selektivna podpora (temu da, temu ne) lepo „selektivno“ razklala. Ne delajmo si utvar; ne bodimo naivni. Rotim vas: imejmo vedno pri roki tiste besede, ki jih je Franc Saleški Finžgar. Pod svobodnim soncem podaril svojemu junaku Iztoku: „Na prodaj nismo Sloveni nikdar“.

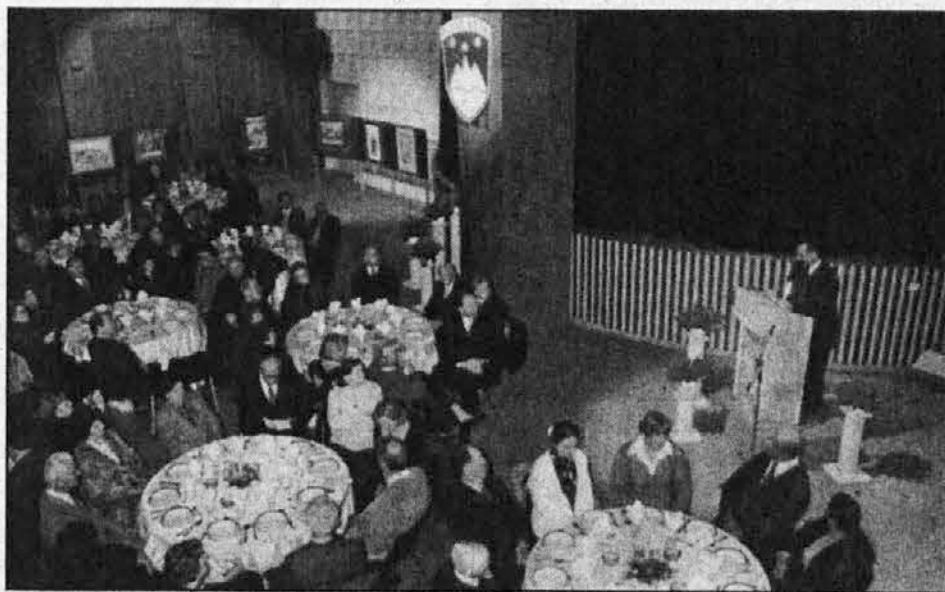
Kajti le tako bomo iz leta v leto, bolj veselo, bolj svobodno in bolj vredno praznovali dan slovenske državnosti. Državnosti, ki se je pričela na pragu tretjega tisočletja in ki naj se razteza v bodočnost v sklopu narodov, ki hrepene dočakat dan, ko rojak prost bo vsak.

Do leta 1991 smo demokratični Slovenci po svetu praznovali 29. oktobra 1918 kot dan, ki je v moderni zgodovini bil prelomnica slovenske državnosti. Kljub kasnejšim porazom je bil ta dan tista svetla točka, h kateri smo vsi težili, ki se je udeležila z osamosvojitvenim plebiscitom decembra 1990 in nato proglasitvijo slovenske države 25. junija 1991.

Dan slovenske državnosti so letos Slovenci praznovali po raznih krajih Argentine. V Slovenski hiši je praznovanje pripravilo društvo Zedinjena Slovenija v soboto, 28. junija zvečer.

V CERKVI MARIJA POMAGAJ

Zahvalno peto mašo za vse pokojne ja-

Delni pogled udeležencev ob pogrnenih mizah.

vne delavce je daroval msgr. Jože Škerbec ob somaševanju Francija Cukjatija. Lektorica je bila prof. Neda Vesel Dolenc, berili sta brala Ani Klemen in inž. Jernej Dobovšek. Slovesnost je povzdignilo petje zbora Gallus z dirigentko Anko Savelli Gaser, ki je tudi spremljala pri orglah.

Mašnik je v pridigi najprej spomnil na vlogo slovenske Cerkve pri osamosvojitvenem procesu Slovenije, njenem posredovanju pri Vatikanu in škofovskih konferencah, da so vplivale na vlade držav in je Republika Slovenija tako hitreje bila priznana. Izrazil je prvotno upanje, da bo Republika Slovenija stopila na jasno pot demokratične in pravne države in prekinila s komunistično preteklostjo, kot tudi boleče dejstvo, da se nosivci in privrženci prejšnjega komunističnega sistema še vedno uspešno in samozavestno upirajo vsemu, kar pomeni jasen prelom s preteklostjo in besedo Cerkve zavračajo kot nedopustno vmešavanje v politiko. Boli tudi dejstvo, da kristjani in drugi demokratično misleči ne posegajo v politiko, da so med seboj razcepljeni. Kljub vsemu pa vendar hoče upati v postopno izboljševanje in prosí Gospoda, da naj podeli Sloveniji naravni in nebeški blagoslov, ji podeli trajen zunanji in notranji mir, državnikom in državljanom pa spoznanje, da lahko le v medsebojnem sodelovanju morejo dosegati srečo in blaginjo domovine.

Maše se je udeležilo veliko število vernikov, med katerimi je bil tudi veleposlanik RS v Buenos Airesu prof. dr. Janez Žgajnar z gospo.

PRED SPOMENIKOM

Po končani službi božji so se prisotni zbrali na dvorišču pred spomenikom „slovenskim borcem za pravo ceno človeka, blagor doma, svobodo naroda, krščansko omiko“, kot je zapisano na njem in se v tišini poklonili njihovemu spominu. V imenu Zedinjene Slovenije so Lojze Rezelj, dr. Vital Ašič in prof. Neda Vesel Dolenc položili slovenski šopek rož.

V DVORANI ŠKOF ROŽMAN

V mrzli noči je bil vstop v dvorano dvakrat prijeten. Prvič zaradi toplega zavečja, drugič zaradi lepo okrašenega prostora, v katerem je slovenska zastava zavzemala častno mesto. Zasluje za to so imeli Andrej Golob za sceno ter Damjan Ahlin in Bogdan Magister za razsvetljavo. Pri vходу je vsak dobil še ličen program z vinjeto slikarja Andreja Makeka.

Ko so gostje zasedli prostore okrog miz, je arh. Jure Vombergar, ki je vodil potek večera, v imenu Zedinjene Slovenije izrazil dobrodošljico. Spomnil je na odlök nekdanjega Slovenskega narodnega odbora, da se na državni praznik (ki smo ga takrat praznovali v spomin na 29. oktober 1918) praz-

nuje tudi dan slovenske zastave. Zato so na njegov poziv prisotni stoje in s ploskanjem sprejeli argentinsko in slovensko zastavo, odpeli himni obeh držav in s tem uradno začeli proslavo v dvorani.

Nato so sledili uradni pozdravi vseh navzočih predstavnikov organizacij, društev, domov, dušnih pastirjev in zvez, na prvem mestu pa predstavnik veleposlanštva RS v Buenos Airesu svetovalca Tomaža Miklavčiča. Miklavčič je tudi pozdravil navzoče, izrekel čestitke ob prazniku in vsem želel lep večer.

Sledil je slavnostni govor, ki ga je imel urednik našega lista Tone Mizerit. Njegove jasne besede, ki jih prinašamo posebej, so izzvale ob koncu močan aplavz.

Nad. na 4. str.

SPREJEM VELEPOSLANIKA RS

Ob priliki dneva slovenske državnosti je veleposlanik Republike Slovenije v Buenos Airesu pripravil v svoji rezidenci sprejem 25. junija zvečer.

Povabil je predstavnike organizacij, društev in domov, ki združujejo slovenske rojake v Argentini, da skupaj proslavijo šesto obletnico oklica slovenske države.

V kratkem nagovoru je prof. dr. Janez Žgajnar omenil slovensko vključenost v srednjo Evropo, v katero se je po letu 1991 tudi politično vključila. Izpovedal je svoj optimizem v lepšo slovensko prihodnost, ki temelji na njegovem poznanju novih generacij v Sloveniji, nakar so na njegovo vabilo prisotni zapeli dve kitici Prešernove Zdravljice.

Gostje, ki so pripadali tako naseljencem izpred druge svetovne vojne kot novonaseljenim, so se kar dolgo pomudili v prijaznem pogovoru in prigrizku.

Dan slovenske državnosti

Nad. s 3. str.

AKADEMIJA

Navada je, da se slovesnost praznovanja povzdigne s kratko akademijo. Letos so imeli to nalogo pevška skupina ARS (moški oktet), ki ga vodi prof. Nancy Selan ter recitatorka Nežka Štefe. Pevci so ubrano zapeli Zmeraj sem si mislil, Sijaj, sončece, Ti puobeč ja k'ne lumpej in Kje je moj mili dom, Štefetuva pa doživeto povedala poezije Rudija Vouka (Domovina) in Franceta Papeža (Domovina ter Nekaj zemlje). Poslušalci so bili navdušeni nad izvajanjem in nagradili tako pevce kot recitatorko z močnim ploskanjem.

Na obrobju dvorane so stali številni panoji z olji in akvareli slikarja Andreja Makeka, ki je s svojimi deli tudi pripomogel k blišču večera. Milena Jerebič Ahčin je v osvetlitev umetnikovega ustvarjanja povedala nekaj značilnosti njegovega življenja in razstav.

PODELITEV PRIZNANJ ZASLUŽNIM ROJAKOM

Že več let Zedinjena Slovenija v dogovoru z Medorganizacijskim svetom podeli svoja priznanja zaslužnim rojakom, ki so s svojim delom in ustvarjanjem pripomogli k ohranitvi in razvoju slovenske skupnosti v Argentini. Nalogo izročanja priznanj sta imela v odsotnosti predsednika Marjana Lobode društveni podpredsednik Lojze Rezelj in tajnica Ivana Tekavec. Rezelj je takole nagovoril prisotne:

Slovinci! Slovenci!

Nasha domovina praznuje. Zbrali smo se, da bi praznovali z njo. Pred več kot sto leti se je v domovini slišal klic: Slovenci, združimo se! Danes plapolna naša slovenska zastava, danes pojemo eno samo slovensko himno, danes smo vsi res samo Slovenci z lastno državo, danes je domovina samostojna. Mi, ki smo morali v svet, smo ostali živ del slovenskega narodnega telesa. Z lastno silo smo si ustanovili Slovenijo svobodnih Slovencev, v kateri živi in raste slovenska kultura, slovenska znanost in umetnost, uspevajo slovenske ustanove in podjetja, živi in raste slovensko življenje v svobodi. Vse naše delo izhaja iz predanosti slovenstvu in želji, da bi slovenski narod živel in da bi bili vsi Slovenci deležni svobodnega življenja v naši Sloveniji. Ko po svetu razseljeni ohranjamo slovensko krščansko skupnost in njeno kulturo, ne zlahtimo le lastnega življenja, ampak ohranjamo značaj svojega naroda in dokazujemo bodočim slovenskim rodovom, da smo vedno bili eno, združeni v željah in namenih. Znamo odpuščati, a ne pozabiti. Naš klic ni po maščevanju, naš klic je po popravi storjenih krivic, po odpuščanju, po bratstvu. Dokazati hočemo vsem, da smo združeni pod enim samim imenom: Slovenci. Vsi izhajamo iz istih korenin, vsi črpamo sok teh korenin, ki so močne in globoko zakoreninjene med nami. Danes torej praznujemo zmago srca, zmago ljubezni, ki je ena sama in nerazdeljiva. Slovenska usoda je po velikem

hrepenenju, potokih solza in krvi končno vendar v slovenskih rokah. Pozdravljena, domovina! Lepa in praznična, ki si v nas, ki te ljubimo.

Na ta dan največjega slovenskega praznika Zedinjena Slovenija, naše krovno društvo v Argentini, podeli posebna odličja zaslužnim graditeljem naše skupnosti, katerim bo morda kdaj tudi Slovenija ovrednotila njih delo tu, v deželi pod južnim križem in jim dala priznanje, ki jim gre. Kot seme izkrovačega rodu so ti naši rojaki ostali zvesti vrednotam, za katere je umrlo toliko naših najboljših ljudi. Vztrajno so pripravljali pot slovenski samostojnosti. Visoko cenimo in spoštujemo delo in žrtve, ki so jih naši številni kulturni in javni delavci na najrazličnejših področjih doprinesli za njen obstanek in razvoj. Na ta način se hočemo vsaj skromno oddolžiti za večkrat tiho in nepoznano delo, brez katerega naša skupnost ne bila to, kar je. Po posvetu s predstavniki naših Domov in organizacij, katere povezuje Medorganizacijski svet, smo se odločili, da podelimo priznanja Zedinjene Slovenije za leto 1997 trem odličnim javnim delavcem naše skupnosti. To so: France Pernišek, Rudi Hirschegger in dr. Vojko Arko.

Odločitev društva so prisotni sprejeli z navdušenim aplavzom, saj so to ljudje, ki so res dali vse, kar so imeli, za napredek slovenskega življenja v Argentini. Lojze Rezelj je prebral utemeljitev za podelitev priznanj, ki so jih podpisali predsednik ZS Marjan Loboda, tajnica Ivana Tekavec in kulturni referent arh. Ivan Kogovšek. Vsi trije slavljenci so se pred vojno aktivno udeleževali v Sloveniji. Franceta Perniška poznamo kot organizatorja in javnega delavca tako v taboriščih kot v Argentini. Rudi Hirschegger je eden prvih stebrov mendoške skupnosti, predvsem na organizacijskem in gledališkem polju. Dr. Vojko Arko pa je vsem znan po njegovi ljubezni in zavzetosti za slovensko gornišstvo v Bariločah. Lojze Rezelj in Ivana Tekavec sta nato izročila odličja Francu Pernišku in Rudijevemu sinu Davorinu Hirscheggerju; za dr. Vojko Arko, ki je poslal pozdrave in zahvalno pismo, pa je po njegovi želji prejela Mija Markež.

SLAVNOSTNA VEČERJA

Sledila je končno slavnostna večerja, ki je bila letos v večjih rokah pridnih gospe iz Našega doma v San Justo, postrežba pa je bila naloga prijaznih deklet in fantov istega Doma. Razvil se je živahen razgovor in pomenek, ki se je raztegnil v pozno sobotno noč. Že podprt z okusno jedjo in zlahtno kapljico si je marsikdo bolj natančno ogledal slikarsko razstavo Andreja Makeka in poiskal družbo pri oddaljenih mizah, saj so te slavnosti tudi lepa priložnost za pogovor z rojaki, s katerimi zaradi zaposlenosti ali oddaljenosti nimamo običajnega stika.

GB

Stanislav Lenič - Življenjepis iz zapora

Pri celovski Mohorjevi družbi je izšla knjiga spisov duhovnika in kasnejšega pomožnega škofa dr. Stanislava Leniča (1911 - 1991), ki je preživel več kot osem let v zaporu in na prisilnem delu.

Stanislav Lenič je bil rojen leta 1911 v Cerkljah ob Krki. Leta 1937 je bil posvečen v duhovnika. Septembra leta 1940 je bil postavljen za tajnika Ljubljanske škofije. Doktorat je dosegel julija leta 1947; mesec kasneje je bil zaprt in decembra istega leta obsojen. Pogojno je bil izpuščen aprila leta 1955. Naslednjih devet let je služboval kot župnik v Sodražici na Dolenjskem, junija leta 1964 je postal generalni vikar, novembra leta 1967 pa je bil imenovan za naslovnega škofa vizisarskega in ljubljanskega pomožnega škofa. V škofa je bil posvečen v Ljubljani januarja leta 1968. Od leta 1978 naprej je bil narodni ravnatelj dušnih pastirjev med slovenskimi izseljenci. Umrli je v Ljubljani januarja leta 1991.

Spisi, nastali na izrecno zahtevo takratne tajne policije (Udbe), obsegajo razen Leničevega življenjepisa tudi popis procesa, na katerem je bil obsojen, izkušeni dve let samice, stališč o notranjecerkvenih vprašanjih, do ljudske oblasti in takratnega družbenega reda, pa tudi - za verodostojno zgodovinsko posebej pomembne - Leničev popis podobe škofa dr. Rožmana. Ta del, ki obsega 45 strani knjige, je postal dostopen javnosti in urednici tega dela dr. Tamari Griesser Pečar šele lansko leto.

Marsikdo v Sloveniji misli, da ne glede na to, kar je enkrat bilo, ne smemo odpirati starih ran in s tem povzročati nov nemir in spor, ampak, da moramo preteklost pustiti v miru in pogled obrniti v prihodnost, je dejala Griesserjeva ter poudarila, da je to stališče po njenem mnenju popolnoma napačno; prav zaradi prihodnosti in naše odgovornosti do mlajših generacij mora biti obdelana preteklost, zlasti če je tako mlada kot je komunistična. Ne smemo zamlčati dejstev - tudi ne tistih posebno strašnih, ki so najbolj poučna. Če ne bomo pripravljene prikazati pretekla dogajanja tako verodostojno kot le mogoče, bodo laži in sumničenja rasla. Vedeti pa moramo, da so tudi mnogi, tudi na vplivnejših položajih, ki iz političnih in osebnih razlogov nočejo odkrivati preteklosti, je nadaljevala urednica. Nekateri od teh so osebno obremenjeni in imajo strah pred resnico. Bilo bi skrajno nepošteno, nasprotovati bi nalogo zgodovinske vede, če bi se ozirali na te ljudi in s tem dopuščali, da se slika preteklosti ponovno popači. Veliko je laži in zmot, zgodovinska resnica je samo ena, poudarja Griesserjeva; čeprav je ne bomo nikoli popolnoma dosegli, je naloga zgodovinarjev zmote neprestano popravljati. Zgodovina ni nekaj statičnega. Sprava je pomembna, ampak na tleh laži do sprave ne bo prišlo nikoli.

Ena najbolj perečih tem polpretekle zgodovine je ravnanje komunistične oblasti s katoliško Cerkvijo, je nadaljevala zgodovinarica. Še leta 1970 je Republiški sekretariat za notranje zadeve SR Slovenije v strogo zaupnem priporočilu opredelil Cerkev kot notranjega sovražnika. Samo v ljubljanski škofiji je bilo do leta 1959 v zaporu 272 duhovnikov, mnogo jih je bilo obsojenih na leta prisilnega dela, med njimi tudi kasnejši pomožni škof dr. Stanislav Lenič, ki je bil med vojno tajnik ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana.

Leniča je Udba zaprla 29. avgusta 1947. 23. decembra 1947 je bil na procesu skupaj s kanonikom Josipom Šimencem in lazaristom Matijo Čontalo obsojen na šest let odvzema prostosti s prisilnim delom, na izubo političnih pravic za dobo dveh let in na zaplembo premoženja. Po pritožbi je bila kazen 5. februarja 1948 zvišana na dvanaest let prisilnega dela, na zaplembo vsega premoženja in na izgubo političnih pravic

za dobo treh let. Od tega je Lenič presedel v različnih zaporih osem let in pol, 26 mesecev v samici (dvakrat po eno leto, enkrat pol leta), kljub temu pa mu Udbe ni uspela zlomiti hrbtnice.

V zaporu je Lenič napisal obsežne spomine oz. svoja stališča do nekaterih, za Cerkev perečih problemov. Ti spisi, ki med drugim opisujejo tudi delovanje škofa Rožmana, so bili kot nov dokaz priloženi prošnji za revizijo procesa proti škofu Rožmanu. Popolnoma nerazumljivo je, da jih senat Okrožnega sodišča v Ljubljani ni upošteval, meni urednica knjige. Ko je sodišče zavrnilo obnovo procesa je celo izjavilo, da ni novih dokazov, ki bi po oceni senata „sami zase ali v zvezi s prejšnjimi dokazi lahko povzročili oprostitev obsojene Rožmana ali njegovo obsodbo po milejšem kazenskem zakonu“. Sodišče je povsem zanemarilo Leničeve spise, opozarja Griesserjeva; ti ne podajo samo povsem drugačno sliko ljubljanskega škofa Rožmana, ampak prispevajo tudi mnogo popolnoma novih podatkov.

Da je Udbe Leničeve spise povsem drugače ocenjevala kot ljubljansko Okrožno sodišče, kaže tudi dejstvo, da so bili deklarificirani šele sredi leta 1996, navaja Tamara Griesser Pečar. Lenič opisuje delovanje škofa Rožmana kar v dveh obsežnih elaboratih, kar kaže, da zasliševalci prvič očitno niso bili prav nič zadovoljni, zato je moral Lenič škofa Rožmana ponovno opisovati. Pri tem pa v njegovih spisih ni protinaslovij, ugotavlja urednica, samo še nove informacije in dopolnila. Znano je tudi, da je imel Lenič izredno dober spomin.

Griesserjeva je na podlagi dokumentacije ugotovila, da je Leničeve spise obdeloval tudi Franček Saje (slovenski politični zgodovinar, publicist in časnikiar, med drugim avtor dela Belogardizem, ki je izšlo leta 1951, ponatis pa 1952 - op. ur. STA); tudi, da je bil Lenič prisiljen napisati opombe na Sajeve Belogardizem. Ko je primerjala prvo in drugo izdajo Sajeve knjige, je ugotovila, da je Saje nekatere Leničeve pripombe upošteval, drugih pa ne.

Leničevi zapiski niso samo pričevanje medvojnega delovanja, njegove težke mladosti (zelo zgodaj je izgubil mater, očeta in sestro), šolanja v Zavodu sv. Stanislava, bogoslovni študij, Marijanišča, ampak tudi izredno dragocen dokument povojnega represivnega ravnanja oblasti proti Cerkvi. Opisuje zaporna leta in protisk na zapornike, da podpišejo resolucijo proti škofu Rožmanu in se opredelijo za Cirilmetodijsko društvo, ki ga je soustanovila Udbe z namenom, da razdvoji Cerkev. Tem spisom so priloženi dokumenti o nekaterih zaslišanjih, obsodbah, predlog za samico, poročila sozapornikov o Leniču itd.

Izid zgodovinsko in znanstveno osvetljenih v zaporu nastalih spisov Stanislava Leniča sta s svojo navzočnostjo počastila tudi prejšnji in novi ljubljanski nadškof in slovenski metropolit, dr. Alojzij Šuštar in dr. Franc Rode. Prvi je pohvalil „skrbno pripravljeno in pomembno knjigo“ pokojnega, tudi njegovega bližnjega sodelavca ter izrazil upanje, „da bi se tako hude stvari, ki so zapisane v tej knjigi, nikdar več ne ponovile“. Novi metropolit dr. Rode pa je v daljšem nagovoru označil izid Leničevih spisov za „izredni knjižni dogodek“. Izjemen je primer, da je zaprtemu duhovniku Leniču naročila popisovati lastno življenje in spomine tajna policija. „V zgodnjem krščanstvu so bolj znana taka naročila spovednikov“, je spomnil Rode, izjemno pa je tudi to, da duhovnik, „prepuščen na milost in nemilost režimu, ni klonil in pisal po njegovi volji in nareku, ampak po svoji vesti, v skladu s svojim duhovništvom in človeškim dostojanstvom“.

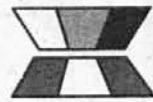
Po STA

France Pernišek sprejema priznanje iz rok Lojzeta Rezlja in Ivane Tekavec.

NOVICE IZ SLOVENIJE

SLOVENC V ARGENTINI

LJUBLJANA - Po prvi predstavitvi Plečnikovih kelihov na celjski razstavi leta 1991 je bilo liturgično posodje velikega slovenskega arhitekta in oblikovalca v Narodni galeriji predstavljeno na veliki pregledni razstavi Zakladi zlata, zakladi duha. Gre za izjemen dogodek v okviru Evropskega meseca kulture, saj je bilo po slabem desetletju od prve objave večjega števila Plečnikovih svetih posod razstavljeno doslej največje število njegovih predmetov za liturgijo, kelihov, ciborijev in monštranc, med njimi tudi najnovejša najdba, v tem tednu odkrit ciborij, ter več kot 70 načrtov zanje.

LJUBLJANA - Na vzhodni trasi ljubljanske avtoceste Malence-Šentjakob so pričeli graditi dvocevni tripasovni predor, ki bo povezoval primorsko-dolenjsko smer s Štajersko. Pogodba o gradnji predora je bila podpisana lani avgusta, njena vrednost znaša 2,3 milijarde tolarjev, rok izvedbe pa je 22 mesecev. Desna predorska cev bo dolga 542 metrov, leva pa 531 metrov. Vsaka predorska cev bo imela po dva vozna pasova in po en odstavniki, vključevalno-izključevalni vozniki pas z obojestranskimi vzdrževalnimi bloki. Družba SCT je bila za gradnjo tega predora izbrana na javnem razpisu, v mednarodni konkurenci štirih tujih in dveh domačih podjetij.

LJUBLJANA - Na avtocestnem počivališču Barje-jug ob južni ljubljanski obvoznici so postavili skulpturo akademskega kiparja Zmaga Posege - prvo od monumentalnih skulptur, nastalih v okviru blejske Forma vivae. To bo hkrati tudi začetek oblikovanja krajinskih razstavišč ob slovenskih avtocestah. Skulptura bo ostala Ljubljani tudi kot prispevek slovenskih graditeljev cest EMK.

MARIBOR - Slovenska policija je aretirala 30-letnega moškega skupaj s 6 sodelavci v starosti od 29 do 42 let, med katerimi je tudi ena ženska. Pri njih je policija odkrila ponarejen denar v vrednosti 500 tisoč DEM. Na sled so jim prišli preko nemške policije, ko je 30-letnik v Münchnu iskal odjemalce za večje količine ponarejenih bankovcev za 100 in 200 DEM. Vodja tolpe (16 oseb) je 34-letni Bosanec, ki živi v Bonnu, deloval pa je predvsem v Münchnu. Bavarska, slovenska in avstrijska policija so odkrile tolpo ponarejevalcev, preden je ponarejen denar lahko spravila v obtok. Ponarejenega denarja v nominalni vrednosti je bilo 1,7 milijona DEM. Denar so tiskali, da bi kupili mamila.

DOBROVO - Člani upravnega odbora združenja za energetiko pri Gospodarski zbornici Slovenije so obravnavali položaj podjetij za proizvodnjo električne energije v hidroelektrarnah. Ugotovili so, da je energetski potencial Save in Soče še premalo izkoriščen, medtem ko je Mura za energetske potrebe še v celoti neizkoriščena. Razpoložljivi ekonomsko izkoristljivi potencial slovenskih rek je izkoriščen le približno 35%. Slovenska najdaljša reka Sava je energetskega izkoriščena le osem odstotno. S proizvodnjo električne energije na Muri, ki je za energetske potrebe še popolnoma neizkoriščena, bi bilo mogoče pokriti približno sedem odstotkov današnjih potreb v RS.

LJUBLJANA - Izpred Centralnega logističnega centra Rdečega križa Slovenije (RKS) je na pot krenila pošiljka človekoljubne pomoči, namenjena Bolgariji. Pomoč v obliki zdravil v skupni vrednosti 3,3 milijona SIT predstavlja dar slovenske vlade in RKS. Zdravila so izbrana na podlagi seznama najpomembnejših zdravil, ki ga je sestavila Svetovna zdravstvena organizacija.

LJUBLJANA - Državni izpitni center je predstavil knjigo Gaudeamus igitur - šege in navade maturantov na Slovenskem etnologa dr. Janeza Bogataja. Knjigo je avtor napisal na pobudo Državnega izpitnega centra, saj se je ideja porodila ob ponovnem vračanju mature, ki je bila ukinjena z uved-

bo usmerjenega izobraževanja. Bogataj je delo zasnoval kot vpogled v raznovrstno dediščino tega praznovanja v slovenskih krajih od srede prejšnjega stoletja dalje, ko je matura že dobila približno današnjo podobo.

KRANJ - Predstavniki kranjske UNZ in carinske izpostave aerodroma Brnik so podrobneje spregovorili o najdbi 1449 gramov mamila heroin, ki so ga v začetku tedna v okviru rednega pregleda potnikov na brniškem letališču našli pri 17-letnem slovenskem državljanu. Mamilo naj bi bilo namenjeno prodaji na slovenskem trgu, osumljenec pa naj bi ga dobil v Carigradu. V okviru preiskave so kriminalisti ugotovili, da je bil osumljenec v Carigradu tudi v začetku maja letos, kjer naj bi od neznane osebe prejel 200 gramov heroina in jih prethotopil v Slovenijo.

MARIBOR - Zgodovinsko društvo v Mariboru in Pomurska založba iz Murske Sobotice sta predstavila knjigo Zgodovina Prekmurja avtorja Ivana Zelka. V knjigi, ki jo je uredil in ji spremno besedo napisal Vilko Novak, so objavljeni prispevki o cerkveni zgodovini, zgodovini prekmurskih župnij, Lendavi, o Turkih v Prekmurju in drugem.

LJUBLJANA - Umrl je eden najvidnejših predstavnikov slovenske literarne avantgarde, pesnik, prevajalec in esejist Franci Zagoričnik (*1933 - †1997). Izdal je 12 pesniških zbirk, veliko pa je objavjal tudi v revijah, nazadnje v reviji Atlantida, ki jo je tudi urejal. Številna njegova dela so tudi prevedena in objavljena v mednarodnih zbornikih avantgardizma.

LJUBLJANA - Slovenska vlada je dala soglasje k 8,3-odstotnem povišanju cen osnovnih poštinih storitev, čeprav je Pošta Slovenije zahtevala kar 42-odstotno povišanje cen. Ugodila je tudi zahtevku Telekom Slovenije o spremembi cen telekomunikacijskih storitev in tarifnega sistema. Cene v mednarodnem prometu so se znižale za 1, v notranjem prometu pa so se zvišale za 8,6 odstotka, za poldrugi odstotek pa se je podražila tudi telefonska naročnina. Obe spremembi bosta začeli veljati 23. junija.

DOLGA VAS - Skupina voznikov tovornjakov je zaradi nezadovoljstva s počasnim delom madžarskih mejnih organov s svojimi vozili zaprla mednarodni mejni prehod v Dolgi vasi. Neposredni povod za zaprtje meje je bila več kot 15-urna čakalna doba na prehodu. Vozniki zahtevajo, da jih obišče in se z njimi pogovori minister za promet in zveze Anton Bergauer in da Slovenija zahteva od Madžarske poenostavitev postopka na meji. Zahtevajo tudi ukinitve plačila komunalne takse v primeru, ko prazni tovornjaki zapuščajo Slovenijo. Ministrstvo za promet in zveze pa v izjavi za javnost obžaluje, da je prišlo do nenapovedane zapore mejnega prehoda Dolga vas - Redics. Minister Anton Bergauer se je takoj po obvestilu posvetoval z ministrstvom za zunanje zadeve in za finance ter s slovenskim veleposlaništvom v Budimpešti o tem, kako bi rešili zahteve pro-testnikov. Med drugim je na madžarsko veleposlaništvo v Ljubljani naslovil dopis, v katerem predlaga takojšen sestanek med predstavniki slovenske in madžarske strani za čimprejšnjo ureditev mejnih postopkov.

SLADKI VRH - V Palomi na Sladkem Vrhu je na novinarski konferenci generalni direktor Palome Zvezdan Žlebnik napovedal, da so 20. junija, po 75 letih skorajda neprekinjenega obratovanja za vedno ustavili papirni stroj ena. Svojo pot torej končuje najstarejši papirni stroj te tovarne, ki je verjetno sodil tudi med najstarejše še delujoče papirne stroje v Evropi. Stroj sicer še vedno obratuje brez težav, le proizvodnja ni več racionalna. Tudi kakovost papirja ni takšna kot jo potrošniki zahtevajo.

Osebne novice

Rojstva: V družini arh. Alda Gianelli in Janike roj. Eiletz se je rodil 5. junija sinček **August**. 13. junija pa je bil rojen **Ian Luka Horvat**, sin arh. Andreja in cont. Silvije Boncalzi. Čestitamo!

Krst: V cerkvi Marije Pomagaj je bil v soboto, 28. junija, krščen Nicanor Zakrajšek, sin Danijela in ge. Silvije roj. Škerlj; botra sta Andrés Linares in Maria Belén Viera, krstil pa je delegat Jože Škerbec. Čestitamo!

Smrti: Umrla je v Carapachayu Anica Papež roj. Koželj (75). Naj počiva v miru!

Spominska proslava v Mendози

V nedeljo, 8. junija je mendoška slovenska skupnost priredila spominsko proslavo junijskih domobranskih žrtev in vseh pobitih med rdečo revolucijo v Sloveniji. Zbrali smo se ob desetih dopoldan na dvorišču Društvenega doma pred spominsko ploščo padlim žrtvam. Z dobro izbranim besednim gradivom sta nas dva recitatorja, Marija Fink Grintalova in Davorin Hirschegger, popeljala v primerno vzdušje, katerega so dodali prenos izvirnega posnetka koračnice, ki sta jo izvajala domobranski zbor in godba. Dva bivša domobranci, Ernest Hirschegger in Jože Nemanič, sta v imenu vseh nas pred spominsko ploščo položila vsem padlim v spomin slovenski narodni pušeljc.

Sledila je otvoritev in blagoslov žarne plamenice ob spominski plošči. Osnutek je pripravil arhitekt Božidar Bajuk, ki ga je tudi razložil vsem navzočim in v kratkih besedah podal simboličnost križa in luči, ki sta bistvena sestavna dela načrta. Zahvalil se je tudi obrtnikom, ki sta mojstrsko ter brezhibno osnutek izdelala, to je Jerneju Bajdi in Davorinu Hirscheggerju. Blagoslovil je naš dušni pastir g. Jože Horn.

*„Goreti hočem sebi, novim dnevom!“ ...
„Naj bom še dolgo bakla nema,
ki potnikom samotnim v noč gori!“*

Po teh Balantičevih verzih je napovedovalka pozvala: „Spomnimo se zdaj naših dragih sorodnikov in znancev. Med spoštljivim molkom jih bomo imenovali in prižgali svečo njim v spomin in poklon“. Zvrstilo se je trinajdeset imen pobitih domobrancev in žrtev rdeče revolucije. Za vsakega imenovanega, je v Mendози živeč sorodnik in navzoč pri proslavi, prižgal svečo na podstavek pod pravkar blagoslovljeno plamenico. S tem ganljivim obredom je bil končan prvi del. Sledila je slovesna maša, pri kateri je sodeloval naš pevski zbor.

Po liturgičnem obredu pa smo se pono-

vno zbrali v dvorani za proslavo samo kot tako. Razpored sta vodila že zgoraj omenjena napovedovalca. Prvo sta Magdalena Grintal in Pavle Šmon recitala „Gledam te“ in „Quizás comprendas“ (Rode, Tone, „Zenice“). Sledil je priložnostni nagovor inž. Marka Bajuka v španščini, namenjen predvsem Argentincem, ki prisostvujejo našim prireditvam, kot so v glavnem zakonski drugi in nekateri prijatelji, pa tudi mnogim mlajšim. V strnjem povzetku je prikazal razvoj dogodkov revolucije in Vetrinjske tragedije in svoj nagovor takole zaključil: „To je zgodovina, ki nas je odvrгла na ta konec sveta. Ta usoda nam je tudi naložila dolžnosti, ki smo jih odgovorno sprejeli. Ne bomo pozabili na naše mučence! Naznanjali bomo neomajno njih zavratno pokončanje. Proglašamo njih mučeništvo. Zahtevamo resnico in pravico. Zavračamo blatenje njihovega spomina z umazanimi lažmi. Skušamo doprinesti verodostojno zgodovinsko gradivo, da predvsem slovenski narod in svet sploh ne bosta nikdar pozabila na ta strahoten zločin. Slava našim mučencem! Tozadevno smo prepričani, da je najboljši način zvestobe njih spominu, če branimo vero in gojimo vrednote za katere so se oni borili in žrtvovali življenje. Naši starši so trdno verovali, da bo njihova mučeniška kri, prej ali slej, slovenskemu narodu obrodila bogate sadove. Tako smo v zadnjih letih, ko smo doživljali razpad komunistične nadoblasti, s pretresljivo ganjenostjo imeli pred očmi naše mučence ob dejstvu, da je ravno meseca junija, ki je mesec njihove Kalvarije in smrti, v neki meri prišlo do našega narodnega odrešenja, kot je to, skoraj čudežno dosežena, naša samostojna država.“

Dalje sta dva mladeniča, Matjaž Grintal in Vladko Žumer, izpričala svoji doživetji, ko sta pred kratkim, kot člana pevskega zbora na turneji v Sloveniji, obiskala nam sveti kraj mučeništva naših junakov v Kočevskem rogu. Nato je pevski zbor zapel Rož, Podjuna, Zila, potem pa sta sledili recitaciji: Tone Štirn pesem Janeza Kačarja „Nedolžna kri“, Stane Grebenc pa svetopisemski Psalm 56. Vrsta je bila zopet na pevskem zboru, ki je zapel „Žalostinko“ („O kraj Vetrinj.“) Nato še dve recitaciji in sicer Erika Bajda Toneta Kuntnerja „Niso mrtvi“ ter Damijan Žumer „Razlike“, katere avtorica je Elisabeth Lukas, na kar je zopet nastopil pevski zbor z „Lipa zelenela je“. Slednjič je Stane Grebenc recital pesnetev msgr. Vinka Žaklja „Ne žaluj!“, pevski zbor pa je zaključil svoj nastop s pesmijo „Slovenija v svetu“. Za sklep pa smo vsi navzoči stoji zapeli „Oče, mati.“ Izbor tekstov in recitacij ter izbiro pesmi za zborov nastop in celotni osnutek za proslavo je pripravila prof. Marija Fink Grintalova. Splošno mnenje je bilo, da je bil letos spominsko slavje globoko doživeto in z značilnim sodelovanjem mladih, ki so pokazali, da jim je sporočilo prišlo do srca, kar starejši smatramo kot lep uspeh za izpolnitev našega poslanstva.

inž. M. Bajuk

Spominska plošča s plamenico.

MALI OGLASI

Lepo sobo v Ljubljani oddajam za julij in avgust - Tel. (Bs. As.) 658-0154 in (Ljubljana) (061) 316-542
ORIENTE S.R.L. - Prevozi - poroke - rešilni avtomobili - mrliške vežice - pogrebi - Monseñor R. Bufano 2651 (ex Camino de Cintura) 1754 San Justo - Tel.: 651-2500 / 651-2335

TURIZEM

ULIANA TUR Tel. 441-1264 / 1265
 Letalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu

LEGAJO N° 3545-82 H. Yrigoyen 2742 - San Justo
PSIHOLGINJA

Lic. **Marjana Volovšek**, klinična psihologinja, za mladino in odrasle, družine in pare. Av. Luis María Campos 1544 - 3. nadstr. „12“ - Tel.: 784-2290

ADVOKATI

dr. **Marjana Poznič** - odvetnica - Vsak dan od 15. do 18. ure - Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 382-1148

dr. **Franc Knavs, dr. Bernard Knavs, dr. Veronika Knavs** - odvetniki - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadstr. „E“ - Capital - Tel.: tel. in faks: 374-7991 in 476-0320.

dr. **Lilijana Kožar**, odvetnica; Bogotá 3099, 2° B, Capital. Torek in petek od 16. do 20. Tel.: 613-1300
ARHITEKT

Arh. **Jure Vombergar** - občinski načrti, vodstvo gradbenih del - Av. Gaona 2776, Haedo - Tel.: 443-7385
ZA DOM

Matija Debevec - soboslikar. Barvam stanovanja, pohištvo. Peguy 1035 - (1708) Morón - Tel.: 489-3319.

FOTOGRAF

Marko Vombergar - Telefon: 659-2060. Atelje: Garibaldi 2308 - (1754) Villa Luzuriaga.

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda - Azcuénaga 77 - (1704) Ramos Mejía - Bs. As. - Tel./Fax: 656-3653

Kreditna Zadruga SLOGA - Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA - Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA - PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Uraduje ob sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

SLOGA - PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandezias - Uraduje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (ga. Marija Gorše).

SLOGA - PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 651-1760. Uraduje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA - PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 755-1266 - Uraduje ob četrtkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (g. Stanko Oberžan).

SDO

12. julija ob 22.30 uri

SFZ

MAX

Slomškovem domu

Vstopnice v predprodaji po \$ 8.-

Sodeluje: D.D. Zone Producciones

Vsi lepo vabljeni!

POVEČAJMO DOHODKE Z DOBRO NALOŽBO

Da vam denar ne bo žal doma, brez obresti in v nevarnosti, naložite ga varno in donosno. Sloga že štiri desetletja zaupno in uspešno upravlja naložbe vseh vrst. Nad 3000 članov to potrjuje. Kličite nas: 656-6565. Glavna pisarna je odprta od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA DA VEČ! V SLOGI JE MOČ!

PISMA BRALCEV

Nočne more „padalca“ Jelinčiča

Odkar je najbolj „domišelni“ poslanec slovenskega Parlamenta, Zmago Jelinčič odkril v goriškem Novem glasju fotografijo, ki prikazuje Vinka Levstika, po njegovem vojnega zločinca, kako sedi poleg generala Rupnika, ga vsako noč tlačijo moreče sanje. Padalec sanja, kako je general Rupnik vstal od mrtvih in zdaj organizira svojo vojsko, ki bo udarila v slovenske gozdove; ti so še vedno last mnogih „padalcev“ in njihovih sorodnikov in komunističnih dedičev. Zmagu Jelinčiču - padalcu se v sanjah prikazujejo domobranci, ki bodo slovenske gozdove očistili škodljivcev in mrhovinarjev ter jih vrnili lastnikom - tudi Cerkvi. Tako pač je: ukradeno je treba vrniti! Zaradi teh nočnih mor je zdaj Jelinčič sklenil, da se bo boril proti referendumu, ki ga je zahteval skupaj s komunističnimi dediči. Svojo puško je že treščil v koruzo in opazili so ga, kako nosi drevesa iz gozda pred neko cerkev.

Slovenski domobranec

OBVESTILA

SOBOTA, 5. julija:

Redni pouk Srednješolskega tečaja ob 15. uri.

NEDELJA, 6. julija:

V Hladnikovem domu ob 12.30 uri kolone, nato ob 17. uri ponovitev otroške igre Čarovni klobuk.

ČETRTEK, 10. julija:

Seja upravnega sveta Zedinjene Slovenije ob 20. uri.

ČETRTEK, 17. julija:

Sestanek Sanmartinske lige žena-mati

„Naši so v nas pokopani, mi smo njih nagrobni križ“.

V globoki žalosti sporočamo vsem prijateljem in znancem, da ji je 23. junija prenehalo biti srce in je odšla k Očetu, naša ljuba mama

Agata Papež roj. Koželj

Hvala vsem, ki so ji kakorkoli pomagali v življenju, darovalcem cvetja in vsem, ki so jo prišli kropiti in jo spremljali k večnemu počitku.

Posebna zahvala gospodom: prelatu Jožetu Škerbcu in Franciju Cukjatiju za daritev sv. maše ter dr. Juretu Rodetu in Tonetu Rantu CM za molitve ob krsti.

Žalujoci: hčerka **Andrejka**
 sinova: **Franci** in **Gregor** z družinama

Buenos Aires, v juniju 1997

Jezus ji reče: „Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor veruje v mene, bo živel, tudi če umrje“.
 Jn 11, 25.

Z globoko žalostjo vsem znancem in prijateljem sporočamo, da je v petek 13. junija 1997, v 72. letu v Caracasu, Venezueli, vsemogočni Bog nenadoma poklical k sebi božjega služabnika Kristusove Cerkve, duhovnika, župnika, predragega brata, bratranca in strica, gospoda

monsinjorja Janeza Grilca

Izseljenskega dušnega pastirja v Venezueli od leta 1957

Iskreno se zahvalimo vsem duhovnikom in visokim predstavnikom Katoliške cerkve v Venezueli za somaševanje in vodstvo pogreba. Civilnim krajevnim oblastem, kakor tudi vsem Slovcem in ostalim številnim vernikom iz župnije sv. Jožefa v Chacao, ki so svojega dolgoletnega župnika ob krsti pred oltarjem in pozneje v pogrebnem sprevodu z molitvijo spremljali na njegovi zadnji poti k Bogu.

Spominjajmo se ga v molitvi.

Žalujoci: sestre **Silva Grilc** por. **Pintar** z družino
Mara Grilc por. **Šivic** z družino
 brat **Pavel Grilc** z družino
 nečaki **Monika** z družino, **Peter** z družino
Andrej, Jože z družino, **Božica** z družino
Janez Pintar, župnik, **Jure Pintar** z družino
Polonca Pintar por. **Lazar, Slava, Marinka**
 svakinji **Kristina Svete** por. **Grilc**,
Katarina K. por. **Grilc**
 ter ostali sorodniki

Brezje, Begunje na Gorenjski, Radovljica, Žalec, Buenos Aires, Zürich, Caracas

Coro „Alberto Ginastera“

del Conservatorio de Música de Morón

CONCIERTO DESPEDIDA

Gira: Chaco • Corrientes • Misiones • Paraguay

Centro Esloveno - Ramón L. Falcón 4158 (Cap. Fed.)

12 de Julio de 1997, 20. hs.

Bono Contribución \$ 5.-

Vsem znancem in prijateljem sporočamo, da je 9. junija 1997 v Kaliforniji, ZDA, umrla gospa

Julka Erntner roj. Piber

Pokopali smo jo na pokopališču v 9 de Julio v provinci Buenos Aires. Priporočamo jo v molitev!

žalujoci: hčerka: **Marija**;
 zet: inž. **Emilio**;
 vnuki: **Santiago, Viviana** in arh. **Andrej**;
 pravnukinji: **Agostina** in **Victoria**;
 sestri: **Josefina** in **Mimica**;
 nečaki: inž. **Gregor, dr. Špela, Lucky, dr. Lojze, Matevž, Jože, Magdalena, Dragica, Metka** in **Janček**
 ter ostalo sorodstvo.

Argentina, Slovenija, ZDA, Nemčija, Brazilija, Hawaii.

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: **MILOŠ STARE**
 Director: **Valentín B. Debeljak**
 Propietario:
Asociación Civil Eslovenia Unida
 Redacción y Administración:
RAMON L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA
 Teléfono: (54-1) 636-0841
 Telefax: (54-1) 636-2421

Glavni urednik:
Tine Debeljak ml.
 Uredniški odbor:
Tone Mizerit, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824
Registro Nac. de la Propiedad Intelectual N° 85.462	

Naročnina Svobodne Slovenije: za Argentino \$ 55; pri pošiljanju po pošti pa \$ 65; obmejne države Argentine 90 USA dol.; ostale države v obeh Amerikah 100 USA dol.; Evropa 110 USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 120 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 75 USA dol. za vse države.

Čeke na ime „Eslovenia Libre“

Stavljenje, oblikovanje in tisk:
TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.
 Estados Unidos 425 - Tel./Fax: 307-1044
 (1101) Buenos Aires - Argentina